

Kræmmermarked

Bilerne kommer kørende ad den store vej, og førerne får øje på banneret. Det sidder fastspændt på et tårn af bigballer, teksten bliver større og større. Kræmmermarked 600 meter, 400 meter, 200 meter længere fremme. De blinker fra og drejer ind på marken, hvor hjemmевærnsfolkene dirigerer dem ind på en støvet parkeringsplads.

En ung fyr med kasket og klirrende bæltetaske sælger billetter. Flere og flere træder ind på pladsen. De må smyge sig forbi den mur af teenagere, der breder sig med armene om hinandens skuldre. Aftryk af utallige såler i den sandede jord.

En stribe fra et svævefly hænger på himlen.

Lange gange med mange boder og telte.

En mand stopper op ved en lille trehjulet knallert og spørger, hvad de tager for en kop formiddagskaffe, og manden, der betjener, peger på et skilt, hvor alle priserne står skrevet. Han finder en sprøjteflødeskum frem og tørrer den omhyggeligt af for det gullige i et viskestykke.

Videre, videre ind på pladsen, hvor folk i jernalderkostumer står i en halvcirkel og uddeler smagsprøver på mjød.

Der er pileflet og æblemost og hjemmedrejede træskeer. Ulvefleece og vapere. Lakridsnørebånd, luksuskrydderier, krus.

“Strømper! Fem par for hundrede!”

“Hvem var det, du talte med?” spørger en mand sin kone og kigger undrende på hende.

“Det var bare strømpemanden, se derovre, der kan man få –”

“Churros! Churros! Churros!”

Køen er lang op til vognen. Og hvor det dog dufter, det, som kommer op fra det boblende kar og bliver dynget ned i hjertemønstreret papir. En klat softice, et drys kanelsukker. En

mand med is på overlæben. En tombola uden kunder, manden derinde ryster på en kasse med påskriften *SIKKER GEVINST* og læner sig frem over disken:

“Der er en, som har stjålet en af de store tigerbamsere, og ved du hvorfor? Ved du hvorfor? Fordi folk ikke kan finde ud af, hvor de skal gøre af deres fingre, men jeg er sgu godt klar over, hvem det er, dum er jeg trods alt ikke, der var et par unge mennesker her tidligere, og ved du hvad? Ved du hvad? De stod lige der, hvor du står nu, lige der, og de grinede bare, lige op i mit åbne ansigt, og så sagde jeg selvfølgelig noget til dem, det er klart, jeg sagde noget, men så var det, at en eller anden idiot blandede sig og spurgte, om det nu ikke er tilladt at grine længere? Og så svarede jeg, at jo, gu’ må man grine, men ikke på den måde ...”

Og så går han i gang med at stable sine koneservesdaaser i den oprindelige pyramideform.

En tom stand med bænke. *Fars ølbænk*. Sådan står der brændt ind i ryggen på den,

hvor en kvinde slår sig ned. Hun finder en lommelet i sin taske. Vurderer, at hendes solbriller må ligge i handskerummet. Så kommer der en mand med tommelfingrene siddende i et par røde seler, han hiver en smule ud i dem og smasker mellem smældene. Han sætter sig ned ved siden af kvinden og begynder at tale, som om hun lige har stillet ham et spørgsmål:

“Ja, man sidder sgu godt,” siger han og kæler træet langs med årringene. “Og pæne er de også.”

Et adventende smil sidder på hans læber, indtil hun nikker, så siger han stolt:

“Det er faktisk mig, der har lavet dem, det var noget, jeg begyndte på for mange år siden; lave bænke om vinteren i mit lille værksted og sælge dem på markeder om sommeren, jo jo, det er en hel livsstil, men det kan selvfølgelig også blive lidt ensomt, alle de mange dage på landevejen, det vil jeg nu ikke lægge skjul på, hvad med sådan en gæv pige?”

Han rykker tættere på, og hun fjerner sig i et ryk. Styrter videre og prøver at finde ud-

gangen. Frem, frem, frem. Til højre, tilbage, rundt om dét telt. Bænken igen. Manden står og smiler med en hånd i siden. Videre. Men hvor? Den vej? Eller den?

“Jeg ville jo bare tale lidt med dig.”

Vinden dufter af pølser.

En fjern lyd af et guitarriff.

Køen er lang til toiletvognene.

En ung far med klapvogn kører forbi og snakker til sit lille barn om at vende snuden hjem. Barnet vil aldrig nogensinde hjem. En kvinde følger i hælene på dem. Hun får øjenkontakt med barnet og vinker. Det får barnet til at slippe sin ballon. Den stiger og stiger. Gråden kommer med lidt forsinkelse.

“Årh, lille skat, det var surt, men jeg sagde jo, du skulle holde godt fast i den, er du helt ulykkelig, årh, den var også fin, okay, så vender vi om og køber en til, men så er det altså også den sidste.”

Femogtyve kroner for en ny. Tivoliet blinker ved siden af. Mens faren binder ballonen fast til en stang i klapvognen, hopper barnet

ned og løber hen under målebåndet foran *Hurricanen*. En tivolimedarbejder bliver afløst af en anden, en smældende highfive.

“Tak!”

Klik.

Sikkerhedsbælterne er spændt.

En hvinen, en skrigen, da *Hurricanen* løfter sig op, op, op.

Tombolæjeren har forladt sin tombola, og da han kigger ned foran sine fødder står der en lille hund med en tigerbamse i munden.

“Hvor satan,” siger han, og hunden løber ind under dugen på et telt, ud forbi fadølsfustagerne, ind mellem benene på en mand i matroskostume, som ryster på hovedet for hver gang, der råbes:

“Kunne du tænke dig at prøve en massage-stol helt gratis?”

“Har du hørt om aloe vera?”

“Churros!”

En kvinde køber sin anden portion og glemmer at holde øje med, hvor hun går hen. Hun havner et sted i den yderste afkrog af pladsen.

Lyden af et vindspil. Det hænger i benet på en campingstol. På stolen sidder en rødåret kvinde og smiler, og foran hende ligger et udbredt tæppe. Hun nikker til en hilsen og trækker noget op af lommen. Et visitkort lander i dagens første hånd.

Benitha Brønderslev. Clairvoyant, healer m.m.

“Og nu er det ikke for at prale, men jeg er faktisk den første, der kommer op, når man googler *healing mareidit midtjylland*.”

Ingen opgaver er for store eller små. Arbejdspladser, huse, mennesker. Uforklarlige lyde og sære skygger. Benitha er i stand til at lytte til de psykiske energier og fornemme, om der eksempelvis er én til stede, der behøver hjælp til at komme over i lyset.

“Om det lykkes, kan jeg jo desværre ikke garantere, men jeg har indgået en pagt med mig selv om aldrig nogensinde at sige nej til at gøre forsøget. Jeg bruger simpelthen ikke det ord. Jeg aner ikke, hvad det er. Det er nok også derfor, jeg er gået ned med stress fem gange,” siger hun og lader fingrene glide

gennem sit vindspil igen, finder en lamineret prisoversigt under tæppet og peger på beløbet.

Hovedet nikker.

Hænder lukker sig om fem hundrede kroner, fem hundrede kroner, fem hundrede kroner.

“Du vil få et meget langt liv.”

“Vær opmærksom på en mand med en nasal stemme.”

“På en rejse vil du opleve ny indsigt.”

“Aftenens sidste nummer,” lyder det inde fra det største telt.

Fingre rammer en elguitar, en forhenværende berømtheds sprukne vokal. Et gab, en skramlen henne fra hegnet. En ung mand med Pippi-paryk løfter op i metalstolpen og skubber sig ud på den anden side så let som ingenting.

“Og så synes folk, at JEG er skør!” siger sandsigersken og ser et fadølskrus ryge tværs gennem luften.

Fødder, der træder op på et bord. Nogen, der udstøder et skrål:

“SKÅL!”

Hegnet væltes af en mand i matroskostume. En kvinde med en hjerteformet ballon følger efter ud på den anden side. En lille hund med en tigerbamse i munden.

“I morgen er det for sent!”

“Vi skal have det solgt!”

“Jeg er skam til at tale med!”

Pløkkerne trækkes op, mens de sidste besøgende går afsted.

“Når dagen er omme, bliver de sgu alle sammen til at tale med!”